

hönsen ifrån trädgården. — 2) (fig.) Hindra någon ifrån att deltaga uti, att öfverlemnas sig åt eller göra något. *A. någon ifrån dåligt sällskap, ifrån spel. A. någon ifrån att för mycket söka nöjen.* — 3) (mindre brukl.) Älska. Bättre *Hälla af*, som äfven (i sjömansstil) brukas i bem. 1., men ej i bem. 2. — *A. sig, v. r. A. sig ifrån*, neka, förbjuda sig bruket, nöjet, njutningen af något. *A. sig ifrån vin, ifrån kortspel, dans, fett, o. s. v. A. sig ifrån att dricka.* — *Afhällande*, n. 4.

AFHÄLLEN, a. p. 2. neutr. — *et.* Älskad, omtyckt.

AFHÄRA, v. a. 1. (föga brukl.) Taga bort håret ifrån ytan af något. — *A. sig, v. r. Släppa från sig håret. Bättre Håra af sig.* — *Afhärande*, n. 4. o. *Afhärning*, f. 2.

AFHÄCKLA, v. a. 1. 1) Fullända häcklingen af något. — 2) Genom häckling lossa, lösbryta. *A. en häcklepinne.* — *Afhäcklande*, n. 4. o. *Afhäckling*, f. 2.

AFHÄFVA, v. a. 2. o. 5. Häfva någonting så, att det faller ned ifrån öfre ytan af ett föremål. — *Äfv. Häfva af.* — *Afhäfvande*, n. 4. o. *Afhäfning*, f. 2.

AFHÄKTA, v. a. 1. 1) Afossa något, som blifvit påhäktadt. — 2) Brukas äfv. stundom i samma mening som *Afhaka*; se d. o. — *Äfv. Häkta af.* — *Afhäktande*, n. 4. o. *Afhäkting*, f. 2.

AFHÄLLA, v. a. 2. 1) Ur ett kärl hålla bort en del af den deruti innehållna vätskan. *Af blandningen a-lles ett kvarter.* — 2) (kem.) Sakta och med den varsamhet, att intet spilles, hålla en vätska ur ett kärl i ett annat; äfv. hålla bort det våta ur ett kärl, så att endast fällningen stannar kvar. — *Äfv. Hälla af.* — *Afhällande*, n. 4. o. *Afhällning*, f. 2.

AFHÄMTA, v. a. 1. På grund af rättighet eller öfverenskommelse, antingen själf eller genom andra, från ett ställe hemföra person eller sak. *A. sin familj ifrån landet. A. varor hos herr N. A. flyttgods ifrån staden till sin landtegendom.* — Mindre brukligt *Hämta af.* — *Syn.* Se *Hämta*. — *Afhämtande*, n. 4. o. *Afhämtning*, f. 2.

AFHÄNDA, v. a. 2. Under sken af lag, eller genom list och försåt, beröfva någon den rättmätiga besittningen af något. *A. någon hela hans egendom. A. någon lifvet genom försåt.* — *A. sig, v. r. Alstråda något, hvar till man äger rättighet. Han a-nå sig hälften af sin förmögenhet, till förmån för sin dotter, då hon trädde i gifte. A. sig lifvet, taga lifvet af sig.* — *Afhändande*, n. 4.

AFHÄNDELIG, a. 2. Som kan afhändas.

AFHÄNGIG, a. 2. Underkastad en annans vilja eller godtycke. Ordet brukas helst om folk och stater. *A. af Turkiet.* — *Syn.* Se *Beroende*, a.

AFHÄNGIGHET, f. 5. Egenskapen att vara afhängig. *Landets a. af England.* — *Syn.* Se *Beroende*, n.

AFHÄRFLA, v. a. 1. 1) Afnyta (garn, o. s. v.) från en härvel. — 2) (helst absolut) Afnyta allt garnet o. s. v. från (härveln). *Skynda dig att a.* — *Äfv. Härfla af.* — *Afhärflande*, n. 4. o. *Afhärfling*, f. 2.

AFHÖLJA, v. a. 2. 1) Borttaga något höljande från (person eller sak). *A. en liggande. A. en staty.* — *Syn.* Se *Blotta*. — 2) Från person eller sak borttaga (något, som höljer). *A. täcket*

af en sofvande. — 3) (fig.) Blotta, lägga i öppen dag. *A. ens sel, brister, svagheter.* — *Äfv. Hölja af.* — *Afhöljande*, n. 4. o. *Afhöjning*, f. 2.

AFHÖRA, v. a. 2. 1) Höra ända till slut (om tal, föredrag, vittnesmål, o. s. v.) *A. någon uppmärksamt. A. vittnen. A. en predikan, en föreläsning, ett vittnesmål.* — *Syn.* Se *Höra*. — 2) (fam.) Få veta, inhämta underrättelser. *Jag har derom ingenting a-ört ifrån Upsala, från herr N.* I denna bem. brukas allmänare *Höra af.* — *Afhörande*, n. 4 (i bem. 1.).

AFJAGA, v. a. 1. (jäg.) Se *Afdrifva*, 2. — *Afjagande*, n. 4. o. *Afjagning*, f. 2.

AFJEMKA, v. a. 1. Småningom jemka.

AFJEMNA, v. a. 1. Småningom jemna. — *Äfv. Jemna af.* — *Afjemnande*, n. 4.

AFJEMNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afjemnar. — 2) Sjelfva det afjemnade.

AFKAMMA, v. a. 1. 1) Genom kamning borttaga lösa hår, orenlighet o. s. v. från (t. ex. hufvudet). — 2) Kamma bort. *A. dam, orenlighet.* — 3) Genom kamning borttrycka. *Du kammar så häftigt, att du a-r allt håret.* — *Äfv. Kamma af.* — *Afkammande*, n. 4. o. *Afkamning*, f. 2.

AFKANTA, v. a. 1. 1) Taga bort kanten ifrån något. *A. en sten.* — 2) Från någonting borttaga (det yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kransen på en tårta.* — *Äfv. Kanta af.* — *Afkantande*, n. 4. o. *Afkantning*, f. 2.

AFKAPA, v. a. 1. (föga brukl., skämtv.) Genom våld eller bedrägeri frantaga. *Han har a-t mig tio riksdaler.* — Bättre *Kapa af.*

AFKAPPA, v. a. 1. (sjöt.) Åhugga. *A. ett ankartåg, en mast.* — *Äfv. Kappa af.* — *Afkappande*, n. 4. o. *Afkappning*, f. 2.

Anm. Ordet skrives af somliga *Afkapa*. Jfr *Kappa*, v. a.

AFKARDA, v. a. 1. 1) Genom kardning afbryta (t. ex. en pinne på en karda). — 2) (föga brukl.) Fullända kardningen af ett visst quantum. — *Äfv. Karda af* (i bem. 1.). — *Afkardande*, n. 4. o. *Afkardning*, f. 2.

AFKÄSTA, v. a. 1. 1) Kästa ned. *Hästen a-de sin ryttare.* — 2) Hastigt aflägga, nedlägga från sig. *A. sina kläder. A. bördan.* (Fig.) *A. oket*, befria sig ifrån en tråldom, ett tryckande tvång. — 3) (fig.) Gifva i inkomst, i ränta (om fast egendom). *Delta hus a-r tio procent, 6000 R:dr om året.* — *Syn.* Inbringa, Rendra, Af-ränta, Gifva. — *Äfv. Kästa af o. Kästa af sig.* — *Afkästande*, n. 4. (i bem. 1. o. 2.).

AFKÄSTNING, f. 2. 1) Handlingen, då någon eller något afkastar (i bem. 1. o. 2.). — 2) Årlig behållning af fast egendom. *Landmannen lever af a., tillverkaren och arbetaren af förtjens, handlanden af vinst. Hemmanet, huset ger 6 procents a., 600 R:dr i a.* — *Syn.* Ränta, Afkomst, Inkomst.

AFKEDJA, v. a. 1. (föga brukl.) Lossa från kedjan. *A. en hund.*

AFKILA, v. n. 1. (fam.) Fort och vigt springa bort. Bättre *Kila af.*

AFKIMMA, v. a. 1. (tunnb.) Slå kimmarna af (en tunna, o. s. v.). — *Afkimmande*, n. 4.

AFKLAGA, v. a. 1. Genom klagomål få bort eller afskaffad. *A. en sökande från förslaget. A. ett missbruk, ett monopol, olagligheter, för hög beskattning, en lag, en förordning, o. s. v.* — *Äfv. Klaga af* (ej om personer). — *Afklagande*, n. 4.